

Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

Arbejdsmarkedsudvalget har i brev af 20. december 2007 stillet følgende spørgsmål nr. 1 (L 5 - bilag 2), som hermed besvares.

21. januar 2008

J.nr. 6150-0002

Spørgsmål nr. 1:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 16. december 2007 fra Ole Hasselbalch, jf. L 5 – bilag 2.”

Endeligt svar:

I anledning af Ole Hasselbalchs henvendelse finder jeg grund til at minde om, at lovforslaget – som anført i bemærkningerne – nøje følger det lovudkast, hvorom der var enighed i det lovforberedende udvalg.

Udvalget havde Arbejdsrettens formand højesteretsdommer Børge Dahl, som formand og var i øvrigt sammensat med yderligere repræsentanter for Arbejdsretten og repræsentanter for Beskæftigelsesministeriet og Justitsministeriet samt alle de betydende organisationer på arbejdsmarkedet, som efter den gældende lovs og lovforslagets § 3 er indstillingsberettigede for så vidt angår Arbejdsrettens fagdommere (DA, SALA, FA, Finansministeriet, Danske Regioner og KL på arbejdsgiversiden, LO, FTF, AC og LH på lønmodtagersiden); som særligt sagkyndig medvirkede professor i arbejdsret ved Københavns Universitet, dr. jur. Jens Kristiansen.

Der er således tale om et lovforslag, som er nøje overvejet og afstemt, så det nyder bred opbakning, således som det også fremgår af den gennemførte høring.

Til de enkelte punkter i henvendelsen bemærkes:

1. De faglige voldgiftsretters område.

Ole Hasselbalch synes, at lovforslaget lider af en række uklarheder, hvad angår forholdet mellem organisationernes råderet i den fagretlige proces og det enkelte medlems stilling, som kan undgås ved, at der medtages en regel i lovforslaget om organisationernes adgang til i vedtægt eller kollektiv overenskomst at binde medlemmerne til fagretlig behandling.

Hertil bemærkes, at det lovforberedende udvalg ikke har stillet forslag om en sådan klagørende regel. Udvalgets lovudkast og lovforslaget bygger på, at organisationerne – ganske som hidtil – kan binde medlemmerne til at lade deres krav behandle i det fagretlige system. Udvalget har ikke foreslået nogen klagørende regel herom, og jeg ser ligesom udvalget heller ikke behov for en sådan regel, idet det er mere hensigtsmæssigt og i bedre overensstemmelse med den danske model – som hidtil

– at lade den nærmere afgrænsning og udmøntning ske via arbejdsmarkedets selvregulering i vedtægter og overenskomster og retspraksis.

Ole Hasselbalch rejser endvidere det spørgsmål, om ikke voldgiftslovens § 1, stk. 5, bør ajourføres i forbindelse med en gennemførelse af det foreliggende lovforslag.

Som anført i de almindelige bemærkninger til lovforslaget under afsnit 2.1. gælder voldgiftsloven ikke for de faglige voldgiftsretter, jf. voldgiftslovens § 1, stk. 5, 1. pkt., hvorefter loven ikke finder anvendelse med hensyn til ”tvister, der i henhold til kollektiv overenskomst eller arbejdsretslovens § 22 behandles efter ’norm for regler for behandling af faglig strid’”. Der sker ingen ændringer af dette forhold med det foreliggende lovforslag. Det er således reglerne i det foreliggende lovforslag og ikke voldgiftsloven, som finder anvendelse med hensyn til behandlingen af tvister, som i medfør af det foreliggende lovforslags § 21 henhører under de faglige voldgiftsretter. Jeg er imidlertid ganske enig i, at voldgiftsloven bør lovteknisk ajourføres, og jeg vil derfor snarest i et ændringsforslag sikre, at der sker den fornødne konsekvensrettelse af voldgiftslovens § 1, stk. 5, 1. pkt., som følge af dette lovforslag.

2. Den forudgående forhandlingspligt.

Ole Hasselbalch rejser det spørgsmål, om det ikke for så vidt angår sager omfattet af lovforslagets § 21, stk. 3, bør fremgå af loven, at behandling ved faglig voldgift forudsætter forudgående fagretlig behandling.

Hertil bemærkes, at det – som fremhævet i indledningen i bemærkningerne til lovforslaget – er karakteristisk for det arbejdsretlige tvistløsningssystem i Danmark, at uoverensstemmelser i første række skal søges løst ved forhandling. Denne ordning videreføres uændret med lovforslagets § 33, stk. 2. Jeg finder derfor ikke, at der her er noget behov for klargøring, hvad der da heller ikke har været stillet forslag om i det lovforberedende udvalg.

Ole Hasselbalch rejser under dette punkt desuden det spørgsmål, om der ikke i lovforslaget bør indføres en hjemmel for organisationerne til under fagretlig behandling at indgå bindende forlig om lovhjemlede rettigheder på et medlems vegne.

Jeg ser imidlertid ikke noget behov for en lovregulering af fagretlig tvistløsning og faglige voldgiftsretter, som er mere detaljeret end, hvad arbejdsmarkedets parter har været enige om i det lovforberedende udvalg. Det har hidtil været en del af det fagretlige tvistløsningssystem, at organisationerne har kunnet binde deres medlemmer, og lovforslaget ændrer ikke noget ved dette – organisationerne kan således i samme omfang som hidtil binde deres medlemmer.

3. Implementering af EU-forskrifter via det kollektive overenskomstsistem.

Ole Hasselbalch foreslår til styrkelse af overenskomstimplementering af EU-direktiver, at der i lovforslaget medtages en regel, som giver mulighed for registrering af implementeringsoverenskomster i Arbejdsrettens sekretariat.

Indførelse af en sådan ordning ligger imidlertid helt uden for rammerne af det foreliggende lovforslag. Det har ikke været overvejet i det lovforberedende udvalg,

hvis kommissorium da heller ikke omfattede dette spørgsmål. Jeg finder på den baggrund ikke, at der på det foreliggende grundlag ved lov bør etableres en registreringsmulighed, som det står arbejdsmarkedets parter frit for ved behov at etablere i samarbejde med Arbejdsretten.

4. Anvendelse af Normen efter lovforslagets § 33.

Ole Hasselbalch kritiserer henvisningen i lovforslagets § 33, stk. 2, til ”de til enhver tid” mellem Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark aftalte Regler for behandling af faglig strid (Normen).

Som anført i bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 2, svarer den til § 22 i den gældende lov, som også henviser til ”den til enhver tid” mellem Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark aftalte norm for regler for behandling af faglig strid. Der har i det lovforberedende udvalg været enighed om, at den gældende bestemmelse er hensigtsmæssig og bør videreføres.

Jeg er enig med udvalget. Bestemmelsen sikrer, at der i alle overenskomstforhold er en norm for fagretlig tvistløsning med pligt til i første række at søge tvister løst ved forhandling. At detaljerne i denne ordning overlades til de to mest repræsentative arbejdsmarkedsorganisationer, indebærer ikke nogen forfatningsmæssig uholdbar overladelse af lovgivningskompetence til private, men må tværtimod – som hidtil – anses for en hensigtsmæssig lovteknisk model.

Omkring den nye Norms ikrafttræden bemærkes det, at det har været LO og DA’s udtrykkelige forudsætning ved vedtagelsen, at den nye Norm skal træde i kraft samtidig med, at denne lovrevision af lov om Arbejdsretten gennemføres. Dette fremgår også af afsnit 2.3. i forslaget almindelige bemærkninger.

5. Voldgiftsavgørelsens form.

Ole Hasselbalch kritiserer, at afgørelse efter lovforslagets § 28, stk. 2, træffes ved kendelse også i tilfælde, hvor afgørelsen træffes i overensstemmelse med, hvad der blandt de partsudpegede medlemmer af voldgiftsretten er enighed om eller flertal for.

Jeg er imidlertid enig med det lovforberedende udvalg i, at afgørelse efter § 28, stk. 1, i alle tilfælde bør træffes ved kendelse, idet en sådan afgørelse ikke kan anses for et forlig, hvorom der er givet en særlig regel i § 28, stk. 3.

6. Omkostningsfastsættelse ved faglig voldgift.

Ole Hasselbalch har nogle bemærkninger til lovforslagets § 31. Med henvisning til, at den tabende part i sager for Arbejdsretten skal betale et beløb (for tiden 2.000 kr.) til delvis dækning af Arbejdsrettens omkostninger, kritiserer han, at parterne i en faglig voldgift altid skal bære egne omkostninger og halvdelen af udgiften til opmand.

Bestemmelsen indebærer imidlertid alene – som anført i bemærkningerne til bestemmelsen – en kodificering af gældende praksis, hvis videreførelse der har været enighed om i det lovforberedende udvalg. Det følger endvidere af lovforslagets § 33, stk. 1, at parterne kan have aftalt en anden betryggende ordning. Jeg ser på denne baggrund ikke behov for ændringer på dette punkt.

7. Offentliggørelse af voldgiftspraksis.

Som anført af Ole Hasselbalch skal lovforslagets § 28, stk. 7, forstås som en bestemmelse, der – som det udtrykkeligt siges i bemærkningerne til den – skal ”sikre offentlighedens adgang til de faglige voldgiftsretters afgørelser på samme måde, som offentligheden har adgang til Arbejdsrettens domme”.

Ole Hasselbalch rejser det spørgsmål, om § 28, stk. 7, ikke bør justeres, så den omfatter ikke blot kendelser, men også opmandstilkendegivelser. Det følger imidlertid af sammenhængen mellem § 28, stk. 4 og 7, at en opmandstilkendegivelse, som afslutter sagen, i så henseende må sidestilles med en kendelse.

Jeg finder derfor heller ikke på dette punkt behov for en justering af lovforslaget som foreslået af Ole Hasselbalch. Også på dette punkt er lovforslaget i nøje overensstemmelse med, hvad der har været enighed om i det lovforberedende udvalg, og giver ikke rimelig anledning til tvivl.

Med venlig hilsen

Claus Hjort Frederiksen